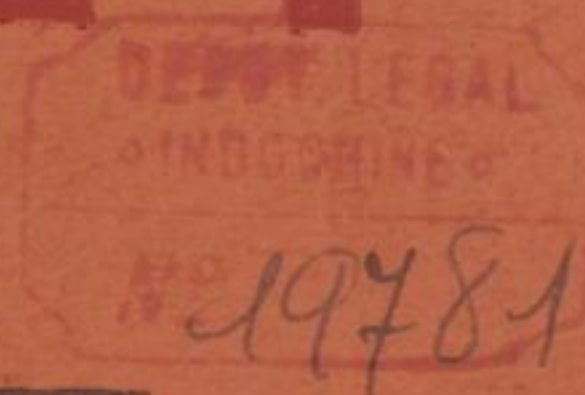

恩情書集

Ân Tình

THƯ TẬP

Soạn - giả :

NGUYEN - TAN - CHIEU

Giá 0 \$ 30

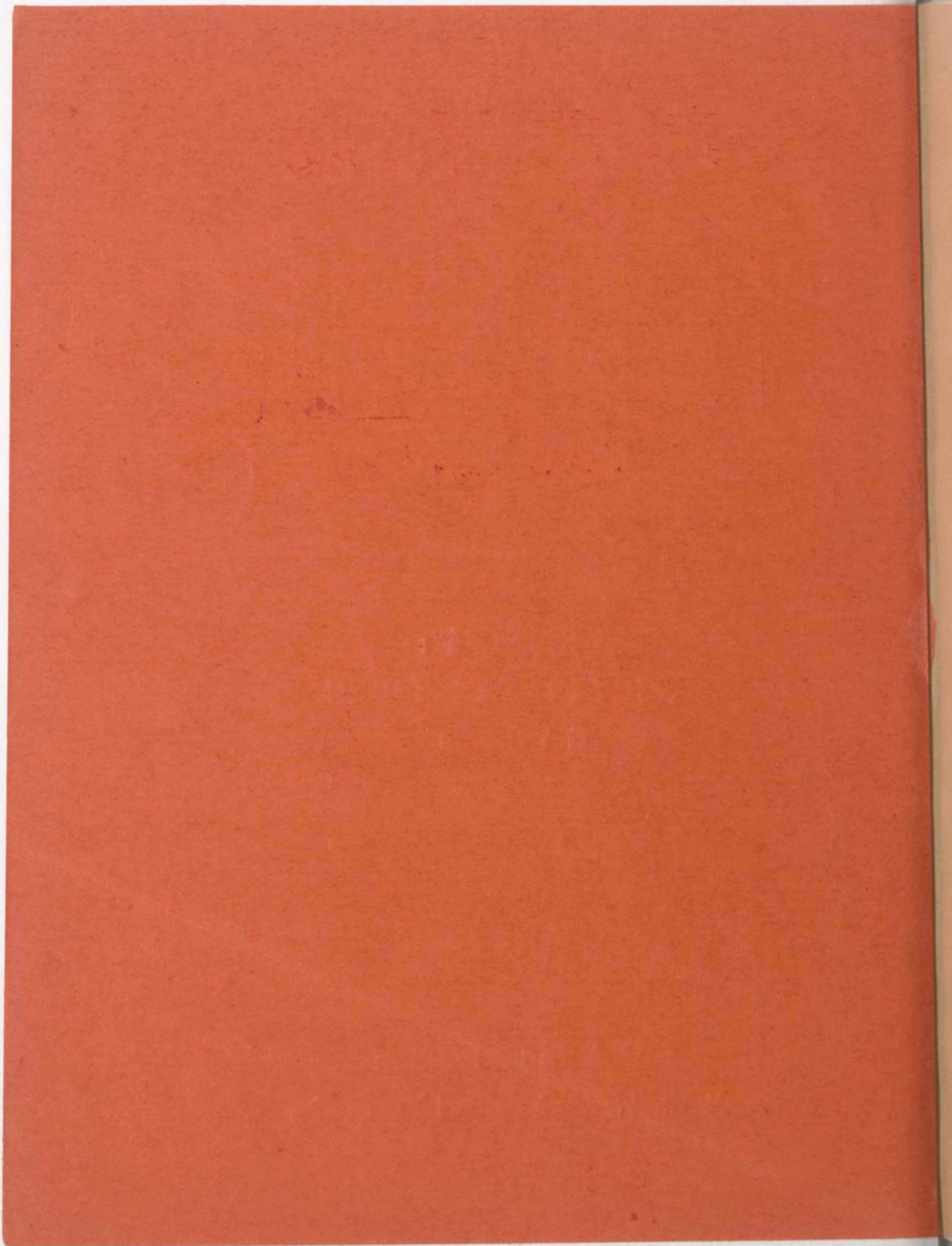

Nhà in : Thái-Son

Xuất bản và giữ bản quyền

— 1934 —

2769

ÂN TÌNH

THƯ TẬP

1. — Đôi trai gái yêu nhau, đã có lễ hỏi
nhưng chưa cưới, bỗng người đàn ông phải
đời đi xa, viết thư về thăm vợ chưa cưới.

Trời xui khiến đôi ta gặp gỡ :

Tấm lòng này mừng rỡ xiết bao.

Gặp nàng là gái má đào,

Bấy lâu anh những khát khao mơ màng.

Lời ước hỏi đá vàng làm ngãi,

Được nàng yên ái bấy lâu.

Vấn danh lễ có coi trầu.

Niềm riêng đã hẹn với nhau một lời.

Nhân duyên thật bởi trời dun dủi,

Thật mấy rỗng gặp hội cùng vui.

Ước mong tháng trọn năm rồi,

Mẹ cha cho cưới thành đôi vợ chồng.

Đã sắm sửa mâm đồng bát xứ.

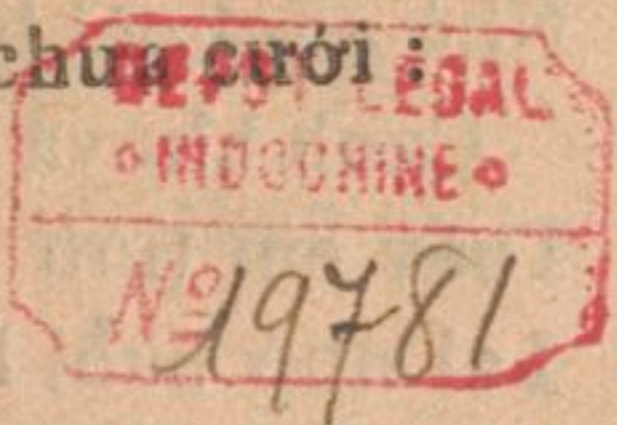
Chọn ngày lành vui chữ nghi-gia.

Sắm sanh lễ vật sang nhà,

Thuận thầy thuận mẹ đôi ta kết duyên.

Nào hay đoạn tình duyên chắc trở,

Vì việc quan nên giờ giang này.

8° Indoch. Pieux
2749

Cũng vì công việc quan Tây,
Giấy tư phải đổi anh nay lên đường
Từ xa em lòng vàng thồn thức,
Nhớ em hoài buồn bức xiết bao.

Canh khuya trong giấc chiêm bao,
Thấy em tỉnh dậy ngán ngao dạ vàng.
Lại nhớ buổi bóng vàng lững thững,
Lúc chiều hôm cùng đứng chuyện trò.

Chuyện trò ở dưới giàn nho,
Em cười em nói nhỏ to sự iòng.
Bây giờ đã kẻ đông người bắc,
Ngày sáu thêm vắng đặc dài ra.

Bao giờ họp mặt đôi ta,
Để mà ân ái để mà mế yêu
Thôi gọi có mấy điều kể lẽ,
Viết chưa xong giòng lệ đã tuôn.

Cái đêm chớp bể mưa nguồn,
Em ơi có thấu nỗi buồn này chẳng?
Thương em lúc vừng giăng mới mọc,
Gió chiều thu như giục lòng về.

Mảnh hồn u uất tê mê,
Phong thư đề chữ gửi về thăm em.
Lấy nước mắt bôi tem gián lại,
Gián song rồi lệ hải còn tuôn.

Chao ôi ! thăm mạch sâu nguồn,
Trời mây man mac mộng hồn vẫn vơ.
Mấy lời ngỏ tâm cơ em rõ.
Hạn đời đi chừng độ hai năm,

Khuyên em vững dạ trông chừng.
Đừng sầu chớ mọn cũng đừng khóc than.
Kẻo rồi nữa dung nhan tiêu tụy,
Kém ngủ ăn kim chỉ bỏ qua.

Làm phiền lòng mẹ lòng cha,
Anh nơi xa vắng xót xa muôn phần.
Khuyên em phải muôn phần gìn giữ,
Khóa buồng xuân đến cử anh về.

Rồi ra sung sướng đề huề,
Chồng loan vợ phượng sánh kê kết duyên,
Anh khi ấy đồng tiền đã sẵn,
Lễ thành-hôn, hợp cẩn thêm vui.

Nhà riêng sắm sửa hảnh hoi,
Dường tây ghế đầu nằm ngồi cho xinh.
Tường treo ảnh treo tranh lông lẩy,
Tủ gương to đề dấy em soi.

Chậu đồng mắc áo hảnh hoi,
Khi em rửa mặt khi ngồi đeo hoa.
Trên tuổi tác mẹ cha vui vẻ,
Dưới yêu đương chồng trẻ vợ ngoan.

Cùng nhau trong cuộc truy hoan,
Bấy giờ ta sẽ phượng loan duyên lành.

2. — THƠ CỦA VỢ CHƯA CƯỚI ĐÁP LẠI

Độc thư anh xiết bao cảm động,
Mấy lời vàng thêm giọng bi ai.

Nỗi niềm anh mới tỏ bày,
Anh đi xa vắng lòng này nhớ thương.
Đã định mối cương thường gả nghĩa,
Dù xa nhau há dễ đơn sai.

Em đây thực chẳng như ai,
Vi sa cách mặt mà phai nhạt tình.
Đã hẹn chữ ba-sinh hương lửa,
Đã ước mong đôi lứa nhân duyên,

Lòng này nguyện với Hoàng-thiên,
Đá mòn sông cạn thuyền-quyên vững lòng.
Dù nay phải kẻ đóng người bắc,
Việc quan Tây thời khắc đổi thay.

Cách xa tháng chạp năm chầy,
Em đây vẫn nhớ cái ngày gặp nhau.
Khuyên anh cũng đừng sầu chớ thảm,
Đề lòng em ấm đạm khá thương.

Việc quan xin phải lo lường,
Sao cho đáng bậc hiền-lương mới hảo.

Dù xa cách đừng ngao ngán dạ,
Xin đừng phai vàng đá một lòng.

Xin đừng đòi dạ tây đông,
Xin đừng núi nọ mà trông núi này.

Người là vàng của nay là ngãi,
Duy mỗi tình là cái thiêng hồng.

Yêu nhau hạ một nhời nguyện,
Dù khi dong lối dạ bên sắt danh.

Có mấy lời khuyên anh to nhỏ,
Anh nghe em, anh bỏ mối sầu.

Trời mây man mác một mau,
Xa xôi có thấu lòng nhau chẳng là.

3. — CHỒNG LÀM Ở HANOI GỬI THƠ VỀ
QUÊ NHẮN VỢ RA CHƠI VÀ KHOE
CẢNH HANOI LÀ ĐẸP

Có mấy nhời gửi về mợ nó,
Nhận thư này xin chớ đơn sai.

Xin mời mợ nó ra ngay,
Ra xem cho biết đó đây Hà-thành.

Chốn đô-hội nời danh đệ-nhất,
Nào lâu dài định thất nghiêm trang.

Đó người Đại-Pháp mở mang,
Nhân khang vật thịnh lại càng thêm xinh.

Hồ Gươm nước biếc cây xanh,
Hoa chào cổ đón yến anh dập dìu.
Chiều mùa hạ hiu hiu ngọn gió,
Đầu tuần giăng lấp ló gương nga.

Quanh hồ rạo gót ngấm qua,
Đây là tháp bút nọ là đài nghiên.

Ngọc-sơn này cảnh thần tiên,
Chùa trên mặt nước tháp trên đồng gò.
Trên đường nhựa ô-tô xe điện,
Dây điện như mạng nhện chằng quanh.

Này nhà Giây-thép trong sang,
Tượng Bôn-be đỏ rõ ràng em coi.
Cảnh vật đó thử ngồi mà ngắm,
Bạc muôn kho dễ sắm được du ?

Ví chẳng là khách lu bù,
Nhảy xe điện điện cao-xu cả ngày.
Cầu Giốc-gạch, Hồ-tây, Bách-thú,
Rạo qua xem cho đủ mọi nơi.

Cầu kia cao ngất ngang trời.
Trên dòng Nhị-thủy xe người lại qua.

Hồ-tây non nước bao la,
Trời xanh nước bạc cỏ hoa hữu tình.
Vườn Bách-thú cây xanh cỏ biếc,
Cảnh um tùm tịch tịch xiết bao !

Toàn-Quyển phủ một lầu cao,
Chim kêu vượn hót trong rạo cây xanh.
Kìa trông lại Hoàng-thành thừa trước,
Nên cổ-ao vẫn vật khi xưa.

Này Văn-miếu nợ Lợi-cờ,
Nhìn non nước cũ ngan ngơ cõi lòng.
Đài kỷ-niệm trận vong tương sĩ,
Và tự-ao quyết chí hy-sinh,

Anh-hùng sự nghiệp nêu danh,
Tượng đồng bia đá sự-xanh muôn đời.
Đeo khăn được xuống chơi Đâu-sào,
Mọi năm thi kỹ-sào canh-nông.

Rồi ra xem cảnh bờ sông,
Con đê dữ nước theo giòng trắng giang.
Tàu bè nọ ngồn ngang đua đò,
Đủ mọi bề thương-cổ đua chen,

Vừa đi vừa ngắm vừa xem,
Nợ Bảo-làng-viện kể liền nhà Đoan.
Bước vào thử mà xem kỳ lạ,
Đồ báu kia cồ đã ngàn năm.

Đồ cồ Tàu, đồ cồ Nam,
Xiêm-la Nhật-bản Chà-bản mấy khu,
Rồi lại gọi cao-xu đi rạo,
Các phố phường đông đảo thú vui.

Đèn như sao mắc ngang giới,
Cao-lâu rạp hát ăn chơi đủ mùi.
Các ô-ten càng vui thú lắm,
Tiệc sâm-banh lại dám nhẩy đầm.

Đàn tây mấy điệu ca cầm,
Kẻ ăn, người hát âm âm sòn sao.
Chợ Đồng-Xuân nóc cao quán rộng,
Đủ mọi hàng khinh trọng thiếu chi.
Hàng Đào tơ lụa thiếu gì,
Hát thì Quảng-Lạc ăn thì Nhật-lân.
Cách ăn mặc duy-lân đủ lối,
Các tiểu-thư mới mới nhớn nhoe.

Má-hồng ngồi lệch ngậy thơ,
Ai trông thấy cũng ngẩn ngơ vì tình.
Đấy cái cảnh văn-minh là thế,
Chẳng ra chơi còn để khi nào.

Bấy lâu anh những ước ao,
Ước ao cùng bạn má đào rong chơi.
Vậy anh có mấy nhời thưa rõ,
Xin mợ em chớ có thờ ơ.

Ra chơi anh đợi anh chờ,
Chiều mai, lâu đến năm giờ đón em.

4. — NHẢN BẠN TRI - ÂM

Tri-âm bạn ở phương trời,
Xa xôi nhả gửi mấy nhời thủy trung.
Tơ lòng đã rồi bông bong,
Vắng tri-âm đó ai cùng thở than.
Đêm thanh đối ngọn đèn tàn,
Người sầu mạch thấm lệ tràn năm canh.
Thùng thùng trống điểm sang canh,
Tuồng tri-âm đến thăm mình vội ra.
Hiên ngoài sao sác tiếng gà,
Tàu tiêu gió động la đà giọt sương.
Một mình khoảng vắng canh trường,
Tri-âm đâu tá còn vương mối sầu.
Ai ơi ! có thấu lòng nhau,
Nhớ ai ta những canh thâu biếng rằm,
Nhớ khi cùng hoa cung cầm,
Nhớ khi cùng đốt lò trầm đêm đông.
Nhớ khi họp mặt văn phòng,
Nguồn ân bể ái tắc lòng chứa chan.
Nhớ khi ngậm thở ngùi than,
Chia cay sẻ ngọt lo toan sự đời.
Bây giờ bạn ở phương trời,
Hân ôn biết có ai người hỏi han.

Trò đời dâu bể đa đoan,
Tang thương biến cải đá vàng sót sa.
Hen cùng non nước cỏ hoa,
Mong tri-âm trở lại nhà hàn huyền.
Mấy nhời rã tỏ nỗi niềm,
Mong ngày sẽ nối nhời nguyên năm xưa.

5. — ĐÊM ĐÔNG MONG TÌNH-NHÂN

Ngòai rèm thưa hơi may hiu hắt,
Lạnh lùng thay tẻ ngắt buồn tênh.
Dở chẵn nhớ đến bạn tình,
Ôm chẵn ngồi lặng một mình ngần ngơ.
Đồng-hồ điểm bấy giờ mười phút,
Tình-nhân chưa rạo gót sang chơi.
Gió lay đã tưởng bóng người,
Tung chẵn đứng dậy ra nơi ngoài mảnh.
Bụng mừng tưởng bạn tình đã tới,
Nào hay đâu rế gọi run kêu,
Vắng tanh nào thấy người yêu,
Càng mong càng nhớ càng khêu khúc vâng.
Canh khuya hãy còn mong đợi bạn,
Ước mong hoài ngao ngán nhường bao.

Bạn ngồi bạn đứng nơi nào,
Đề ta suông tẻ xiết bao nào nùng.
Chán cái cảnh đêm đông bóng chéch,
Mong ai mà ai tếch phượng nao.

Chập chờn như dặc chiêm bao,
Trưởng như ai đã ra vào cùng ta.
Trách thay chị giảng già trêu cợt,
Đề lòng ai chua sót canh chầy.

Khối tình như đại như ngậy,
Như bầu lửa nóng, như chai ru'ou nồng.
Mu'ời hai giờ tiếng đồng hồ điểm,
Khuya lắm rồi ai đến mà chờ.

Ôm chần hồn mộng thần thơ
Đắp chần ngủ vậy cho qua cơn buồn.

6. — THƠ ĐƯA CHO TÌNH NHÂN

Chiều mùa hạ thư song gió lọt.
Bên thềm hoa đạo gót nghênh lương.
Tờ lòng trăm mối vấn vương,
Tờ hoa vội thảo một chương đưa mình.
Cho hay khách đa-tình gặp gỡ,
Chốn đình-trường bỏ ngõ xiết bao.

Vài nhời gấn bó lắt giao,
Nên chẳng lượng khách má đào xét cho.
Lòng mong mỗi ông Tơ se lại,
Cho đôi mình ân ái trăm năm.

Nên chẳng tôi hãy xuống thăm,
Xem bề gia-thể vi bằng có nên.
Đôi ta sẽ nhời nguyên gấn bó,
Nguyên trăm năm sường khổ có nhau,
Vi bằng gặp lúc sang giàu,
Cùng sung sường đến bạc đầu mới thôi.

Vi bằng gặp bước pha phôi,
Cùng tang-thương đến đôi giờ chẳng quên.
Vi lên trời chim uyên liền cánh,
Nặng nước non một gánh chung tình.

Mình yêu ta cũng yêu mình,
Non mòn bể cạn chỉ mình với ta,
Cùng ân ái đến già bạc tóc,
Cùng quý nhau như ngọc như vàng.

Khi buồn cùng khóc cùng than,
Khi vui cùng họa cùng đàn tri-âm.
Cùng ấp mảnh đồng tâm khăng khít,
Cùng gửi điều sống chết không rời,

Cùng nhau sống ở trên đời,
Sống bằng tình cảm khác người xưa nay.

Có mấy nhời tỏ bày ý muốn,
Xin cô mình sớm muôn trả lời.
Tôi mong mỗi lăm mình ơi,
Mình nên xét tấm tình tôi với mình.

THU DẠ HOÀI CỔ-NHÂN

Cảnh mùa thu gió heo hiu hắt,
Tiếng thu trùng reo rất năm canh.
Càng nghe càng tưởng đến tình,
Càng ngao ngán nhẽ nỗi mình sa sôi.
Kể từ lúc chân giời góc biển,
Nhớ cổ-nhân lòng quyến luyến nhau.
Để ai lấp thắm quạt sâu,
Vì ai mà để cho nhau cách vơi.
Nghe canh để bên tai dọng dả,
Làn thu ba dợn đã dòng sông
Càng buồn càng bức ra trông,
Trông giời trông biển trông đông trông đoài.
Trông nào đã thấy ai đi lại,
Những ngậm ngùi sơn hải ước mình.
Đêm ra trông thấy bóng huỳnh,
Lập lờ như đục lòng mình nhớ ai.

Trông lên giờ sao mai vắng vắng,
Sông Ngân-hà rặng rặc trên không.

Lại buồn như nấu như nung,
Tưởng rằng như đã ai cùng vào ra.
Vừa tang tảng canh gà gáy dục,
Nhớ cố-nhân như đốt buồng gan.

Nhớ ai bằng nhớ kim lan,
Tưởng ai bằng tưởng dung nhan lúc nào.
Nhớ từ lúc ra vào gác nguyệt,

Tưởng từ khi ánh tuyết cùng nhau.
Biết ai mà tả mấy cân.

Đề cho than thở trước sau vài nhời.
Tuy nam bắc sa khơi cách diên,
Chút lòng này thấu đến cố-nhân.

Bấy lâu vắng mặt tri-a n
Biết bao nhớ trộm tưởng tham cùng ai.

IV

8. — LỜI CÔ THIẾU-NỮ CỪ BIỆT TÌNH-
NHÂN ĐỀ ĐI LẤY CHỒNG VÌ PHẢI TUÂN
LỜI CHA MẸ

Tiếp thư này chắc anh buồn bã,
Anh giận em, giận cả cuộc đời.

Nhưng thôi cái kiếp làm người,
Nhân duyên âu cũng bởi trời định cho.
Khuyên anh cũng đừng lo chớ tủi,
Mấy lời này an ủi lòng anh.

Chẳng nghe bác mẹ sao đành,
Nghe ra thì phụ lòng anh muôn vàn.
Nghĩ thêm càng chứa chan giọt lệ,
Phận nữ-nhi xá kể làm chi.

Cập kê nay đã đến kỳ,
Mẹ cha ép gả em thì phải vâng.
Hai thân cứ khăng khăng quyết ép,
Há dám đâu lổi phép thung huyên.

Thân em từ đây chẳng yên,
Phụ anh phụ cả lòng yêu bấy chầy,
Thôi duyên phận kiếp này đã lỡ,
Cuộc trùng phùng họa có kiếp sau.

Bấy lâu ân ái cùng nhau,
Nỗi niềm ly biệt rơi châu hai hàng.
Em phúc bạc nhớ nhằng số kiếp,
Chót cùng anh khăng khít bấy lâu.

Bây giờ lại phụ lòng nhau,
Cũng vì bác mẹ đặt đâu phải ngồi.
Anh ơi ! việc đã rồi anh ạ.
Khuyên anh đừng buồn bã nhớ thương.

Thiếu gì ngọc-bội kim-môn,
Tìm nơi sứt mẻ còn hơn em nhiều.
Anh đừng có mếu yêu em nữa,
Kẻo rồi ra bỏ lỡ ngày xuân.

Thôi đưa chín chục thiếu-quang,
Chọn người ân-ái kéo tàn buổi xuân.
Mấy hàng tạm biệt tình-nhân,
Đề dành món nợ Châu Trần kiếp sau.
Ai ôi tỏ tấm lòng nhau.

THƠ GỬI CHO BẠN TRÁCH RẰNG THAM
KIM KHỬ NGHĨA TỰ THUẬT

Bằng-hữu thị ngũ-luân chi nhất,
Ở sao cho rất mực tương giao.
Bấy lâu cùng chốn song đào,
Dẫu rằng sống thác nhẽ nào dám quên.
Tôi với bác đồng niên khế nghị,
Trước đến sau bèn trí tin lòng.
Biết đâu vừa thấy hơi đồng,
Đem lòng nhem nhuốc đổi lòng sắt son.
Kia nghĩa cả hầy còn ghi để,
Tưởng lòng ai có thể bao giờ.

Hay đâu đời dạ nhuốc nhơ.
Thấy vàng đỏ ối nên giờ hóa đen.
Hay đâu bỗng Hoàng-thiên sui khiến.
Cuộc bề đâu đời biến như không.

Mới hay thiên đạo chí công,
Có nhân tự khắc giờ không phụ nào.
Còn mấy kẻ gian hào điên-đảo,
Giờ ắt là ngược bạo dãi chi.

Mấy người phụ bạc xưa kia,
Mình làm mình chịu kêu mà ai thương.
Bác cùng tôi, tôi tin lòng bác,
Mà bác nay ở bạc sao nên.

Chẳng qua chỉ vị đồng tiền.
Lòng ngay đâu bỗng hóa liền lòng tham.
Tham như thế là tham vô ích,
Trưởng giàu bèn biến dịch tha nhân.

Đem lòng thiện giả ác chân.
Giờ kia ắt hại muôn phần không tha.
Thôi đừng có kêu ca chi nữa,
Kêu bao nhiêu mặt nhọ bấy nhiêu.

Thôi thôi tạm nói vài điều,
Để ai được biết giờ kêu giờ gần.

10. -- THƠ GỬI CHO BẠN TRI-KỶ

Thơ một bức gửi người tri-kỷ,
Tình đời ta lận lý định mệnh.

Kể từ đan diu yến anh,
Nhớ nhau đời đặng ra li h ngàn ngo.
Nghĩ như thế mong chờ mai tuyết,
Cớ làm sao luống biết tơ vương.

Sắc tài gia đáng ngàn vàng.
Lược thao ấy cũng nên trang gọc ngà.
Vả đây cũng con nhà thế phiệt,
Mà đây là ngọc diệp kim chi.

Hai bên non hô oai nghi.
Vì chưng nhân quả quai vi lộng nân.
Nên phải chịu lầm than như thế,
Bởi ông tơ sui dễ mà thương.

Thương thay số kiếp đoạn trường,
Cho người bạc mệnh nhớ nhàng phần son.
Hoà muôn sắc mà thơm không có,
Ấy cũng vì số nợ hồng-nhan.

Cùng nhau tạc đá ghi vàng,
Cùng nhau trò chuyện dạ càng tương tư.
Vì nhớ bạn nên thư mọi bức,
Tới đến tay tri thức được hay.

Nỗi niềm tỏ thấu tình này.
ho cam chờ đợi bấy chầy cùng ai.
Một nhời đã vật nài tri-kỷ.
Tình tương-tư ra ý ngẩn ngơ,
Xin ai đó hãy đợi chờ,
Đôi ta vĩnh kết say xưa đêm ngày.
Ai là kẻ ra tay tế độ,
Ai là người cứu khổ trầm luân.
Cũng đành tạc-hóa xoay vần,
Để cho may rủi gặp tuần là hơn.

* * *

11. — NGƯỜI LÀM BÊN LÀO GỬI THƯ CHO
ANH Ở HANOI VÀ NÓI CHUYỆN PHONG
CẢNH VÀ TÍNH TÌNH NGƯỜI XỨ LÀO

Tạm vài hàng chúc anh được mạnh,
Em bên này hiu quạnh lắm thay.
Năm năm tháng tháng ngày ngày,
Đặt người xa lạ nào ai hạn bè.
Tạm mấy hàng gửi về anh rõ,
Nhân tả qua phong thổ xứ Lào.
Nhưng là suối thẳm rừng sâu,
Chim kêu vượn hót ết eo suốt ngày.

Nước cũng độc cảnh đây buồn lắm,
Họ ăn toàn xôi nấu chuột phơi.

Thật là nước lã cơm xôi,
Lại thêm mắm ngoé lạ đời gớm ghê.
Họ ăn no nằm kê bãi ngủ,
Mình thích chàm chỗ chữ xanh lè.

Soay trần nằm ngày khè khè,
Cả trai lẫn gái chẳng hề thẹn chi.
Các sư tiểu thường đi quyền giáo,
Kể tin sùng mộ đạo dâng cơm.

Ông sư đầu trọc áo vàng,
Theo sau lại có mấy chàng tiểu non.
Chiều chiều thấy nữ non tiếng hát,
Chốn sơn-lâm bát ngát cây xanh,
Ấy là gái lịch trai thanh,
Chim nhau thả cái giọng tình véo von.
Mỗi năm mở hội Pun vui lắm,
Khách thập phương đua sắm chơi xuân.
Đua nhau áo áo quần quần,
Xanh loe đỏ loét bội phần khoe khoang.
Họ thường ở nhà sàn lợp lá,
Bếp trong nhà thịt cá treo phơi.

Suối ngày khói lửa chẳng ngơi,
Lúc nào cũng có chỗ sôi thật đầy.

Mùa mưa với mùa này lạnh rét,

Cứ hai mùa là hết một năm.

Làm ăn họ chẳng xiêng năng,

Tính hay lơ dểnh gió giăng nhiều bề.

Rượu uống say bỏ lê chẳng dậy,

Phiện hút rồi nằm đấy tán nhăng.

Họ không có tính kiêu căng,

Ta đến chơi họ, họ thường kính yêu.

Họ an phận no nhiều ít đủ,

Mưa thì ngồi du dú trong nhà.

Nhất là nhịn đói cũng là,

Còn hơn cái nổiثورt tha ngoài đồng.

Các thiếu-nữ chưa chồng cái lược,

Có chồng rồi búi ngược tóc lên.

Cũng hay rửa, cũng hay gội,

Mà hay dâm dăng chẳng nên nếp chi.

Nếu ta có hay đi chim chuôt,

Thật nhiều phen vớ được con quan.

Hình dung nhan sắc vẹn toàn,

Cũng như nhảnh liểu chẳng nhường gái ta.

Ấy cái sự người ta như thế,

Em mới sang chưa kể được nhiều.

Anh em ta rất kính yêu,

Rồi em sẽ tả mọi điều hay hơn.

12. — THƠ KHUYÊN BẠN NÊN LẤY VỢ

Có âm dương có điều chồng vợ,
Ở trên đời ai nữ bỏ qua.

Mấy lời khuyên bạn gần xa,
Nên chẳng xin bạn thứ tha lỗi lầm,
Khuyên bạn mau sắp cầm so phiếm,
Kết bạn loan trạch nhiệm gia-đình.

Bước chân vào cuộc ái tình,
Thủy chung duyên nợ ba sinh bện hồ.
Bạn chẳng lạ cái trò miệng thể,
Trai đến thì chờ để xuân qua.

Một mình ở vậy du mà,
Cuộc đời ấm lạnh ai là ai ân.
Bạn đừng ngờ phụ nhân nan hóa,
Chọn hiền thể chờ khá chấp nê.

Đàn bà như thể bông huê,
Điểm trang cuộc thể dễ huê cùng ta,
Bạn là khách lái hoa phong nhã.
Bước đường đời thông thả đặt chân,

Chẳng may gặp bước phong trần.
Lấy ai là kẻ đỡ dẫn sớm khuya,
Năm một mình đi về chiếc bóng,
Đêm đông trường cảnh vắng khá thương,

Lấy ai chia sẻ đoạn trường.
Họa chẳng có bạn trăm năm đó mà.
Bạn đừng tưởng họ nhà đông đức.
Còn hai thân chị Cúc anh Lan.

Tuổi cao các cụ quy tiên,
Anh em riêng phận, bạn yên được nào.
Bấy giờ bạn sẽ ngao ngán dạ,
Mới ăn năn thì đã muộn rồi.

Lấy ai chia ngọt sẻ bùi,
Ai người sửa lỗi, ai người nâng khăn.
Khi giận uất ai can ai nủ,
Lúc buồn vui thức ngủ cùng ai ?

Còn khi trái nắng dở giờ,
Thuốc thang dấm bóp ai người trông nom.
Trời đông buổi chiều hôm rá rét,
Cảnh cô-phòng leo lét bóng đèn.

Tấm tình sâu thắm đời phen,
Lấy ai đàm luận cớ kim chuyện đời.
Cảnh thu buổi chiều giờ man mát,
Ngất từng mây lác đác mưa xa,

Rất mình tưởng cái tuổi già,
Lấy ai là kẻ để mà cậy trông ?
Kìa người ta chồng chồng vợ vợ,
Trọn tháng ngày duyên nợ buồn vui.

Khi thì sẽ ngọt chia buồn,
Khi thì ôm ấp trong đời thú vui.
Đàn con nhỏ ăn chơi nô rồn,
Chuyện hàn huyên câu bốn tiếng cười.

Gia-dình lạc thú trong đời,
Người trong nhân-thế ai người bỏ qua.
Sách có chữ tề-gia trị-quốc,
Nhà có vui thời nước mới yên.

Dù cho ông Thánh ông Hiền,
Có chồng có vợ mới nên cuộc đời.
Bạn đừng có chơi bời phóng đảng,
Có hay gì lãng mạn thói quen.

Tuổi xuân ham mãi đua chen,
Ăn chơi phí chỉ đỏ đen chẳng cần.
Bỏ phí mất ngày xuân quý báu,
Quên tương lai con cháu nối giòng.

Bỏ quên hạnh phúc vợ chồng,
Trọn đời cái kiếp bông lông ai nhìn.
Đêm thanh dưới ngọn đèn mờ tỏ,
Viết thơ này to nhỏ khuyên anh.

Xa xôi muôn dặm hành trình,
Khuyên anh y ước cho đành lòng em.

13. — THƠ CHỊ KHUYÊN EM CHĂM HỌC

Em ơi ! chị nhủ đời đời,
Khuyên em học đạo làm người cho nên.
Học cho hy-thành hy-hiền,
Cho thông kinh sử cho bền trí trai.
Học cho đạt đức thành tài,
Học cho hiền thấu lễ lời phải chăng.
Một mai sắm động đất bằng,
Em thi em đỗ cho bằng người ta.
Trên vì nước dưới vì nhà,
Bần-hàn chớ ngại phong ba chớ sồn.

14. — THƠ CỦA CHỒNG ĐI XA GỬI VỀ
KHUYÊN VỢ CẢ VÀ VỢ LỄ
ĂN Ở ĂN ÁI VỚI NHAU

Xa xôi gửi lời thăm hai mẹ,
Ở quê nhà nội-trợ tề-gia.
Anh tuy xa vắng quê nhà,
Lòng anh thương nhớ sót sa bội phần.
Khuyên mẹ cả tảo-tân chăm chỉ,
Khuyên mẹ hai thủ trí làm ăn.
Cửa nhà trên đẹp dưới êm,
Anh nơi xa vắng mọi yên tâm lòng.

Đừng có truyện tranh phong tức kíp,
Đừng có điều ghen tị xa xôi.

Nhìn nhau em chín chị mười,
Kéo rồi làng xóm chê cười xấu xa,
Tiếng chênh lệch đồn ra lắm lắm,
Sao trong nhà êm thắm mới nên.

Cũng là quả kiếp sui nên,
Lòng anh yêu cả hai bên cũng vừa.
Xin mợ cá chớ ngờ mợ bé,
Chớ ngờ anh thiên vị đơn sai.

Có lời xin cả mợ hai,
Chớ hề khoe sắc khoe tài làm chi,
Nhà thanh-bạch nhân nghi làm quý,
Giữ sao cho lân-lý trông vào.

Đừng điều sớm muộn tối đảo,
Rồi ra sung đột ai nào có khen.
Anh hy-vọng hai em lắm đó,
Mấy nhời này ghi nhớ đừng sai.

Rồi đây ngày một ngày hai,
Anh về sung sướng bỏ ngày xa xôi.

IV

15. — ĐÊM ĐÔNG

(Điện thi ca liên-hành)

Đêm đông đối bóng ngọn đèn tàn,

Run rế kêu sầu dạ ngồn ngang.
Núi vắn mây mù sông tuyết toả,
Tơ tình vắn vút dạ thêm càng....

Giã mình tỉnh giấc mơ màng,
Trông ra non nước đoạn tràng đòi phen.
Bụi hồng ngại bước đua chen,
Kia ai chèo lái con thuyền đêm kbuya,
Lá cây sương nhuốm đầm dia,
Cúc vàng còn đỏ lan kia đâu nào.
Buồn tình chán mắt quay vào,
Nỗi riêng như cắt như bào lòng son.

Hai vai chung hiếu phận tôi con,
Báo đáp ơn kia chút chữa tròn.
Ngắm cảnh đêm đông lòng cảm động.
Mượn câu thơ rãi chút niềm đơn.

Nghĩ mình thêm giận thêm hờn,
Vì đời đen bạc nên cơn cơn này.
Áo ào đồ trận gió lay,
Tấm thân này với cuộc này thiết chi !

Nói càng thêm động nỗi sầu bi,
Mưa gió trêu nhau chẳng nề vì.
Một mối tình này ai gỡ được,
Thấu tình chẳng hỏi khách tương-trì.

Buồn tình chạnh nỗi biệt ly,
Đêm trường khó lựa giây ty tả tình.
Nghĩ mình thêm ngán cho mình.
Trời đông ai thẩn tâm tình chẳng ai.
Mưa rầm gió bắc bên ngoài.....

16. — NĂM MỘNG THẤY HOA SEN

(Điệu thi ca liên-hành)

Ta vừa nằm mộng lắm hồ sen,
Thấy đóa bạch-liên tay ngắt liền.
Ngắm nghĩa nâng niu đương thích chí,
Giật mình chỉ thấy chiếc dường im.
Bâng khuâng mở mắt ra nhìn,
Hoa về trường mộng biết tìm nơi đâu.

Nhớ hoa gạt lệ ngậm sầu,
Hoa ơi có thấu cho nhau nỗi này. ¶
Tài-tử giai-nhân vẫn thế này,
Trò đời sao lắm nỗi chua cay.
Vi không duyên-kiếp thà không gặp,
Đã chót se rồi nỡ dứt đây.

Cùng nhau vả tiếng một ngày,
Thì xin cho trọn kiếp này với hoa.
Mong sao trời chóng sáng ra,
Cho về bến cũ với hoa mộng trường.

Nghĩ càng thêm giận giấc kê vàng,
Trăm mối tơ tình xiết ngọn ngang.
Nhớ lúc cùng hoa xum họp mặt,
Xiết bao tâm sự rã can tràng.

Ai về nhắn khách Tô-giang,
Trăm năm tác đá ghi vàng đảm sai.

Còn duyên may lại còn người,
Ngâm cơ tác hợp có trời ở trong.
Nghĩ càng thấm thiết lệ đôi dòng,
Thấm thiết vì hoa, hoa biết không.
Đã nguyện cùng hoa cho trọn kiếp,
Trọn kiếp rồi ra chốn biển đông.

Tỉnh ra hồn thức trong lòng,
Canh chày lặng ngắt giọt hồng chưa chan.

Một mình ngâm thơ ngùi than,
Nhớ hoa tam tả vài hàng nên thơ.

NHÀ NGHÈO KHUYÊN VỢ

(Điệu sa - mạc)

Mợ nó ơi ! buổi đời này kinh-tế khó khăn,
Lao tâm khổ trí chưa đủ ăn, còn lấy chi thừa.
Biết bao người dãi nắng dầm mưa,
Được no bữa sớm cũng còn lo bữa chiều.

Mợ nó ơi, hướng chi vợ chồng ta gặp phải
cảnh nghèo,
Lương làm thì ít mà còn nhiều việc phải lo tiêu

Mợ chẳng sét suy còn cứ lèo nhèo.

Mà còn ganh tỵ những giầy thêu với ô-dầm.

Mợ nó ơi, phận đàn bà quý hồ đức hạnh
với lương tâm.

Người mà đứng đắn, thì dẫu ô-dầm mà đã
Phận đàn bà đẹp ở nhu mì, (hơn chi,

Lẳng lơ đồng đánh có ra gì mà lại ai khen.

Mợ nó ơi, còn chốn bạc bài,

Tôi khuyên mợ chớ đua chen,

Ra chi đồ bác hay hèn lẫn lộn như nhau,

Râu có được ra thì ai đã làm giàu.

Mà đến khi thua thấy phải dầm đầu đồ đuôi.

Mợ nó ơi, rồi vợ chồng phải dẫu điểm lồi thoi,

Chữ trình đem bán rẻ cho những người Sở-
Có yêu anh thì nhớ lấy lời anh. (khanh,

Sớm khuya buôn bán đua ganh với đời,

Mợ nó ơi, có chồng con ta cũng bớt mê chơi,

Khi chồng có việc lo rồi cũng có lúc không,

Thời buổi này mất ít ruồi đồng,

Tìm được chút việc cũng không dễ gì,

Mợ nó ơi, mợ thử sét suy,

Nào tôi có phải cấm gì mợ dẫu,

Yêu nhau nên phải bảo nhau,

Những nơi vực thẳm hang sâu ta phải kiêng.

C H U N G

NÊN ĐỌC

NHỮNG SÁCH CỦA THÁI-SƠN
MỘT IN RẤT HAY

Tái Sinh Duyên 1 bộ	0\$60
Võ-tòng sát tầu	0.60
Tam quốc -	0.60
Tiết-Giao đoạt ngọc	0.60
Dự-Nhượng dả long bào	0.30
Bát Tiên quả hải	0.60
Bạch-Viên tân chuyện 1 bộ	0.60
Chuyện Thần-dồng Hoàng-tử	0.30

In tại nhà in Thái-Sơn — Hanoi